

mmosty

Královéhradecké diecéze Církve československé husitské
ročník 1 | číslo 4 | prosinec 2017

70 Kč

Tahala jsem dědečka za rukáv | 3
rozhovor

Byla to výjimečná noc | 6
z historie

Být tu spolu a jeden pro druhého | 8
vánoční čas v našich sborech

KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE
Církve československé husitské

Obsah

- rozhovor
3 TAHALA JSEM DĚDEČKA ZA RUKÁV
- z historie
6 BYLA TO VÝJIMEČNÁ NOC, KTERÁ NIKDY NEZŮSTALA ZAPOMENUTA
- z historie
7 NÁRODNÍ KULTURNÍ PAMÁTKA Z TŘEBECHOVIC
- téměř zapomenuto
7 VŠECHNO TAM MÁ SVOJE MÍSTO
- vánoční čas v našich sborech
8 BÝT TU SPOLU A JEDEN PRO DRUHÉHO
9 JAK U NÁS DĚLÁME TŘÍKRÁLOVOU BESÍDKU
9 ANEŽČINA VÁNOČKA
10 POJĎTE SI ZAHRÁT DIVADLO
10 MODLITBA
- z našich sborů
11 DŮM Č. P. 513 – DŮM, KTERÝ OPĚT ŽIJE
- anketa
12 MOJE SVĚDECTVÍ
- z dění v diecézi
13 SETKÁNÍ RODIN V ŘÍJNU 2017
13 BROUMOVSKÉ OBNOVOVÁNÍ
14 CO SE UDÁLO
- vánoční kreativní dílna
15 CUKROVÉ LAMPIČKY
- kalendárium
15 NĚKTERÁ SETKÁNÍ V KRÁLOVÉHRADECKÉ DIECÉZI

Slovo úvodem

Po roce – Vánoce se blíží. Čas prožívání svátečních okamžiků nás volá mezi naše nejbližší, poutá nás k rodině, k církvi, k našemu Bratru Pánu Ježíši, který přišel na svět, aby žil mezi námi. Vánoce jsou prodchnuty kouzlem dané přítomnosti i našeho vzpomínání na chvíle, které jsme už prožili. Vánoce uběhnou velmi rychle, a proto se rádi necháme unášet přípravami v adventu.

Čtvrtletník Mosty, který jsme pro Vás připravili, nese v sobě punc doby adventní a vánoční. Nese v sobě také i odraz vzpomínání i možné vzájemné inspirace a povzbuzení. Věřím, že se s chutí začtete do rozhovoru bratra Davida se sestrou Miloslavou, přečtete si o betlému sestry Jarmily Tomsové a podíváte se i do sborů naší diecéze. Možná zkusíte upéct vánočku podle přiloženého receptu, pomodlíte se a přijmete tiskovinu své církve jako možné duchovní pohlázení. Vánoce jsou obdobím, které je krásné a náročné zároveň.

Prožíváme období konce roku, kdy různě hodnotíme a bilancujeme. Rok 2017 jsme v naší diecézi nazvali ROKEM VÍRY. Růst víry je vizí pro každý den a každý rok. Zvýrazněním tohoto tématu jsme chtěli vyjádřit společné úsilí a vědomí toho, že se blížíme ke stému výročí našeho církevního společenství – rodiny víry. Děkuji všem za společné modlitby, za úsilí a snahu o růst víry v našich náboženských obcích.

Rok 2018 je nazván ROKEM NADĚJE. Prosím, abychom se modlili za pevné spojení naší důvěry, smyslu a cíle našich dnů. Prosím, abychom se modlili jeden za druhého a ukazovali k živé naději, všem, kdo žijí mezi námi v temnotách beznaděje, obav a falše. Prosme za naši zem, protože naši bližní nás značně potřebují.

V příštím roce si budeme připomínat sté výročí založení republiky, a v této souvislosti si proto dovoluji připomenout jeden z citátů T. G. Masaryka: „Láska pravá spočívá na naději.“

Kež nás všechny, milé sestry a milí bratři, drží naděje i přes vše bouřlivé a těžké.

VÁŠ BISKUP PAVEL

Dobrý je Hospodin k těm, kdo v něho naději složí, k duši, jež se na jeho vůli dotazuje.

(Pláč 3,25)

Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého.

Římanům (15,13)

Nebeský Otče, prosím za sebe i své blízké, prosím za všechny, které máš na zemi. Zvláště Tě pak prosím za společenství Církve československé husitské. Prosím za každého jednotlivce z malé flotily naší církve, co brázdí oceánem současnosti. Dej, ať držíme při sobě, neztrácíme směr a plujeme za Tebou.

Naplňuj nás svým Duchem, ať dobrá kotva přidrží nás ve chvílích vzduťných vod a bouří. Dej, ať celý rok 2018 je ukotven v Tobě, Otče.

Prosím, ať dnešek i zítřek je spojen nadějí. Nadějí, která vytrvá, dává radost a pokoj mému srdci, mé rodině, církvi a každému, kdo touží po dobrém přístavu ve Tvé náruči.

Amen

Tahala jsem dědečka za rukáv

Rozhovor se sestrou farářkou Miloslavou Pellyovou vedl David Smetana...

Miloslava Pellyová patří mezi velmi výrazné farářky naší církve. Se svým manželem Janem mnohým posloužila svědectvím víry, lásky a obětavosti. Byla vždy oporou nejen lidem ze společenství církve, ale zároveň významně reprezentovala Krista a církve na všech místech, kde působila, přestože to často nebylo snadné. Mnozí ji znají jako dlouholetou farářku z Červeného Kostelce, Machova, Rtyně v Podkrkonoší. My jsme však spolu hovořili o počátcích jejího duchovenského působení.

Chtěl bych se nejprve zeptat na vaše dětství ve společenství naší církve. Co formovalo vaši víru?

Musím začít rodinou, protože babička a dědeček byli z té generace, která přestupovala

S bratrem Václavem v osmi letech.

do naší církve, a hned se zapojili, kde bylo potřeba. Dědeček fyzicky pomáhal při stavbě Husova sboru v Náchodě. Finančně přispívali, jak to bylo možné a také ručili svým skromným majetkem při zadlužení, které patřilo ke stavbě sboru. Do sboru jsem ještě jako hodně maličká chodila s dědečkem, a často jsem tam zlobila. Vzpomínám si, jak mne napomínali, a proto asi mám pochopení pro děti, které při bohoslužbách zlobí. Když měli lidé vstávat, tak jsem tahala dědečka za rukáv a říkala: „Ty sed.“

A jak to bylo s vašimi rodiči?

Maminka v době vzniku církve byla ještě dítě a musela přistoupit k církvi s rodiči. Nepamatuji si, že by chodila do sboru úplně pravidelně, měla ještě mého malého bratra, o kterého se musela starat. Ale vzpomínám, že ona byla ta, která mne vedla k tomu, že s Pánem Bohem mám počítat, modlit se k němu a důvěřovat mu. Zpívaly jsme spolu písně ze zpěvníku a ona zpěvník používala jako modlitební knížku. Byla jsem ještě předškolní dítě, ale některé písně jsem už dobře znala a byly mi moc blízké, i když jsem některým veršům ještě nerozuměla.

Na formování vaší víry jistě měla vliv také náchodská náboženská obec, ve které jste vyrůstala. V době vašeho dětství se jednalo o velmi početný sbor.

Ano, ve sboru jsem prošla veškerou duchovní péčí o děti, dorost i mládež. Narodila jsem se

mosty

Královéhradecké diecéze CČSH

Čtvrtletník

4/2017

Ročník I

Registrace

MK ČR E 22824
ISSN 2570-5431

Vydává

Královéhradecká diecéze
Církve československé husitské,
Hradec Králové.

Číslo a den vydání

4/1. 12. 2017

Kontaktní adresa

Královéhradecká diecéze CČSH
Ambrožova 728/3
Hradec Králové 500 02
IČ: 62695720
dieceze.hradec@ccsh.cz
tel.: 778 520 955
www.ccshhk.cz

Redakční rada

Mgr. Jana Wienerová
Mgr. Kateřina Havelková
Štěpán Klásek
Mgr. Lada Kocourková
Mgr. Miroslava Mlýnková
Mgr. Pavel Pechanec
Mgr. Jana Pechancová
Mgr. Vladislav Pek
Mgr. David Smetana
Aleš Toman

Grafická úprava

Jaroslav Pavliš

Odpovědná redaktorka

Mgr. Jana Pechancová

Tisk

Tiskárna H. R. G. Litomyšl

Podpořeno z Fondu rozvoje
Královéhradecké diecéze CČSH.

během války, já jsem ještě z těch ročníků, které měly povinný předmět náboženství. Vzpomínám velice ráda na svého učitele katechetu Miloslava Kolmana. Byl to velice příjemný člověk, nesmírně mírný a laskavý. Chodila jsem tehdy do dívčí školy. My dívky první a druhé třídy jsme ho nesmírně milovaly. Když jsme ukončily vyučování a doprovázely jsme ho ze školy, bylo pro nás odměnou, jestliže jsme se s ním mohly vést za ruku. Vzpomínám si, co mi napsal do památníku: „Ježíš Kristus – život náš.“

A ve sboru?

Jak jsem již říkala, prošla jsem veškerou duchovní péčí. V roce 1952 přišel do Náchoda bratr farář Luděk Kocián. To už jsem byla v dorosteneckém věku a připravovala jsem se na biřmování. Pro mne bylo to biřmování opravdu slibem věrnosti Pánu Ježíši a církvi.

A kdy jste se tedy rozhodla, že byste se vydala na duchovenskou službu? A co vás k tomu vedlo?

Setkala jsem se s ženou v taláru kazatelském, která krátkou dobu působila v Náchodě. Byla to sestra kazatelka, později farářka Libuše Harcubová. V té době jsem o tom začala přemýšlet. V mládeži jsme začali číst Bibli,

rozmlouvat o ní a byli jsme vedeni k tomu, abychom i doma Bibli četli. Při četbě evangelia na mne zvláště působilo Kristovo slovo ze závěru 9. kapitoly Matouše: „Žeň zajisté mnohá jest, ale dělníků málo. Proto prostě Pána žně, ať vypudí dělníky na svou žeň.“ Tak to znělo ještě ve staré kraličtině. A já, tehdy asi patnáctiletá, jsem si říkala: „Miloslavo, modlíš se za dělníky na Boží pole a co ty?“ Vliv na mé rozhodování měl jistě také bratr farář Kocián, který mi dával úkoly. Svěřil mi skupinku nejmenších dětí duchovní péče a já jsem ji za jeho pomoci vedla. Prodiskutoval se mnou přípravy, radil mi, jak děti vést, ale mnohé bylo již na mně.

A co vašemu rozhodnutí říkalo okolí? V té době nebylo snadné se k víře veřejně přiznat.

Maturovala jsem v 17 letech, a proto jsem se nemohla rozhodnout sama, i když jsem vnitřně byla rozhodnutá. Když jsem podala přihlášku na naši fakultu, ztropila jsem ve škole pozdvižení, protože silně komunistické vedení to nemohlo přenést přes srdce. Ředitel školy dokonce se mnou přestal komunikovat, protože jsem mu narušila jeho politickou kariéru. Nakonec mi bylo zakázáno se na fakultu přihlásit. Povolili mi to jen s odvoláním

na okresní národní výbor. Nebyla jsem však plnoletá a odvolání museli podepsat rodiče. Tatínek s odvoláním nesouhlasil, měl jiné představy o mé budoucnosti, ale podepsal to. To bylo v roce 1958. Toho roku jsem nastoupila na fakultu, kterou jsem ukončila o čtyři roky později.

Potom jste nastoupila na svoje první farářské místo.

Nebylo pro mne tehdy místo ve východočeské diecézi. Přijali mne do diecéze brněnské a v srpnu 1962, bylo mi tehdy 21 let, jsem byla ustanovena farářkou v náboženské obci Příbyslav s povinností administrovat náboženskou obec Chotěboř. Dvě obce na okraji diecéze, malé počtem příslušníků církve, ale veliké rozlohou. Ani v jedné nebylo místo k bydlení. V Příbyslavi se přestavoval domek, který církve vlastnila, a v Chotěboři byla pronajatá místnost v soukromém domku jako kancelář. V té kanceláři jsem se provizorně ubytovala. Nebylo to snadné, ale ráda na tu dobu vzpomínám. Byly to necelé dva roky. Do hradecké diecéze jsem pak byla přeložena v roce 1964. Opět jsem přišla do malé obce Svítkov a bydlela jsem v Pardubicích, kde jsem pomáhala zvláště při službách v krematoriu. I tam jsem musela přemáhat počáteční potíže ještě jako velmi mladá žena farářka. Ve všech sborových společenstvích jsem nalézala lidi Pánu oddané, toužící ho životem chválit, žít pro něj a s ním. Všude byly také skupinky dětí, i když třeba malé. V roce 1968 se otevřela na čas možnost i učit ve školách.

Letos si připomínáme, že je to již 70 let od chvíle, kdy se v naší církvi začaly světit ženy. Jak vás vaši farníci jako ženu přijímali?

Když jsem byla vysvěcená, tak byly ženy v naší církvi za oltářem již patnáct let. Je ale pravda, že byla místa, kde to stále nebylo snadné. V Chotěboři mne přijali velmi laskavě, pomáhali mi a starali se o mne. Když bylo

Fotografie z výkazu o studiu na Husově československé bohoslovecké fakultě.

opravdu zle a uhodily velké mrazy, u těch nejvěrnějších jsem vždycky měla dveře otevřené. Často jsem mohla přespat v teple jejich domovů. To, že jsem žena farářka, jim nevadilo, což bylo také tím, že už tam přede mnou dvě ženy jako farářky působily. Dojížděly z Hlinska. Po nich obec nějaký čas administroval farář Pavel Sochr. V Přibyslavi to bylo horší. Tam mne jako ženu nechtěli a dopracovat se k dobré spolupráci nebylo snadné.

Ono vůbec nebylo v té době snadné sloužit. Církev byla pod drobnohledem.

Ano byli jsme neustále sledováni. Byli jsme viděni jako nepřátelé režimu. Naše služba byla vázána na státní souhlas a o ten bylo možno přijít v případě, že na našich projevech bylo „nalezeno něco protistátního.“ Na každém okresním národním výboru byl ustanoven tajemník pro věci církevní, kterému jsme vše, co se týkalo aktivit ve sborech i hospodaření s našimi finančními prostředky, museli předkládat ke schválení. Museli jsme si dávat pozor. Já jsem si například kázání psala, to mi zůstalo do konce mého profesního života. Jenže by to nejspíš bylo stejně málo platné. Když nás chtěli nacytat, tak stejně něco našli. Věděli jsme taky, že možná někde mezi tím hloučkem věrných, a ona to někdy byla i početnější společenství, je někdo, kdo na nás donáší anebo je dotazován, jak se chováme a o čem kážeme. Měli jsme vypěstovanou určitou autocenzuru.

A našla byste na době útlaku také něco pozitivního? Někteří vzpomínají, že více fungovala ekumena, mezi lidmi byla hlubší zbožnost.

V časech začátků mé služby nebyla možná ekumenická spolupráce, jak ji můžeme zakoušet dnes. Státní dozor to ani nepřipouštěl. I když na naše bohoslužby chodili jinověrci, kteří neměli v místě svůj kostel; ale oficiální ekumenické akce možné

Zlatá svatba manželů Pellyových.

nebyly. Ale mohu říct, že jsem byla vděčná za úžasnou, vlídnou a laskavou pomoc kolegů z blízkého okolí.

Pomoc beze slova,
jenom s vlídností a s láskou
znamenala mnohem víc,
než bych mohla říct slovy.

Slova přišla později.

Byli to zvláště manželé faráři Milan a Drahomíra Krchňákové. Jako by mne přijali do rodiny za svou. Kvůli složité dopravě jsem nemohla každou neděli konat bohoslužby na obou místech. Když jednou za dva týdny byla řada na Přibyslavi, musela jsem jet v sobotu večer do Havlíčkovy Brodu ke Krchňákovým a u nich přespat. To proto, abych se časně ráno do Přibyslavi vlakem dostala. Oba manželé Krchňákové měli také každý na starosti dvě náboženské obce. Když jsem se odpoledne vracela, přebírala jsem jejich děti od sestry Žákové, která jim je v době bohoslužeb hlídala. Vzájemně jsme si různě vypomáhali. Ráda vzpomínám na kolegiální blízkost, která mezi námi byla. Vzpomínám na sobotní večery se zpěvy a modlitbami.

Co se týče společenství sborového, nevím, ale zdálo se mi, že ta určitá nesvoboda nebo ta

zvláštní kontrola nad námi, způsobovala, že se lidé více podporovali a drželi při sobě.

Za dobu vašeho duchovenského působení jste doprovázela mnoho lidí, v Červeném Kostelci to byly téměř tři generace. Co spatřujete v duchovenkové službě jako to nejpodstatnější?

Víte, nedávno jsem luštila křížovku v jednom křesťanském časopise a její tajenka zněla: „Víra může všechno učinit možným, ale láska činí všechno snadným.“ Slovo víry je moc potřebné, je třeba ho předávat, volat k víře, svým svědectvím povzbuzovat k víře, ale vždy je třeba se řídit láskou. Někdy však slovo o víře nechává člověka nedotčeným. Setkala jsem se s tím. Moje zkušenost byla, že pomoc beze slova, jenom s vlídností a s láskou znamenala mnohem víc, než bych mohla říct slovy. Slova přišla později.

V mezilidských vztazích se objevují velmi komplikované situace, a když lidem chybí láska, a to je častý případ, jsou vztahy neřešitelné, složité a bolavé. Láska může změnit všechno. Láska Kristova. Ta je vlastně poznávacím znamením těch, kdo Kristu patří a věří (Jan 13,35). To je podstatné v duchovenkové službě – vést lidi k přijetí Kristovy lásky.

Děkuji za rozhovor

Byla to výjimečná noc, která nikdy nezůstala zapomenuta

Daleko dříve než vánoční stromčky se stavěly v našich rodinách betlémy. Historie trojrozměrného zobrazení betlémského dění je ovšem velmi stará. Plastická zobrazení narození Páně se objevovala již v římských katakombách, na nástěnných

František z Assisi.

malbách v kostelích i na liturgických předmětech. Stavěly se jesličkové oltáře a zhotovovaly reliéfní desky s náměty klanění Mudrců nebo narození Krista. V 5. st. po Kristu byla vytvořena kopie betlémské jeskyně v římské bazilice Santa Maria Maggiore. Ale asi až později se objevila myšlenka obohatit vánoční mši o živé obrazy, z čehož se postupně vyvinul obyčej stavění jesliček. Vděčíme za to Giovannimu Bernardonemu, kterého celý svět zná pod jménem František z Assisi. Žil v letech 1182–1226.

Když prý František rozjímal o narození Páně, zatoužil zažít ty úžasné chvíle, kdy Maria chovala v náručí novorozené děťátko, které bylo Synem Božím a Spasitelem světa. Řekl si: „Chtěl bych zpodobnit zrození betlémského dítěte a na nějaký způsob spatřit tělesnýma očima nuznost a bídu, ve které se nalézalo, když mu chybělo vše, co novorozeně potře-

buje. Jak bylo uloženo v jeslích a jak odpočívalo mezi oslíkem a volem na seně.“ K takto pojeté oslavě narození Páně zvolil zalesněnou horu, která se tyčila nad vesnicí Greccio. Na jedné visle se svažující stěně založil v přírodní jeskyni malou poustevnu a přetvořil ji v kapli. Tam dal umístit žlab štědře naplněný slámou. Vypůjčil si oslíka a vola, aby stáli nad jeslemi, sehnal dva dobrovolníky, aby zosobili Pannu Marii a svatého Josefa. Vše připravil podle své představy. Ovečky, slámu, všecko skutečné. Jen s děťátkem se mu nedařilo, neboť živé miminko mu nikdo půjčit nechtěl. Musel tedy vzít zavděk loutkou. Ale protože jinak bylo vše upravené podle líčení evangelia, stála betlémská scéna jako opravdová. Uprostřed tajemné vánoční noci najednou zaplály pochodně a okolní obyvatelstvo spěchalo ze všech stran k tomu místu. Přišel kněz sloužit mši. Také František vyšel, aby jako pastýři přistoupil k jeslím a uviděl onen veliký zázrak lásky a života. Dítě na matčině klíně. Prožil tu nádhernou chvíli, kdy se cítil být součástí vánočního dění a z jeho srdce vytryskla vděčnost za Boží dar žití. František četl evangelium o zrození Páně a poté vyslovil jedno ze svých nejkrásnějších vyznání. Přednesl se slzami radosti v očích kázání „o bohatství, které se skrývá za pláštěm chudoby pro ty, kdo jsou pozorní a vděční a nechápou vše jako samozřejmost“. Byla to

výjimečná noc, která nikdy nezůstala zapomenuta. Psal se rok 1223 a toto byla vlastně první půlnoční mše a také první jesle, z nichž posléze vyrostla tradice stavění jesliček či betlémů o Vánocích. Díky františkánům se pak dostala do celého světa.

Významné rozšíření jesliček, které jsou scénickým prostorovým vylíčením biblické události, nastává v Evropě v 15. století. Nejprve byly betlémy spjaty pouze s církevním prostředím, do toho světského vstoupily až kolem roku 1567, kdy se z nich radovala kněžna Constance v italských Abruzzách. Z Itálie pak móda stavění jesliček pronikla do Francie a na Pyrenejský poloostrov a dále na sever přes Alpy. V našich zemích lze mluvit o rozšíření betlémů v době barokní. První jesličky v naší zemi byly pravděpodobně postaveny v Týnském chrámu v Praze v polovině 16. století. V době panování Josefa II. byly pak jesličky vytlačeny z kostelů do domácností. Tím se rodí nový fenomén lidových betlémů.

Je dobře, že se tato tradice udržela dodnes a že i v našich kostelích a mnohých domácnostech se betlémy objevují. Dejme se tak, jako kdysi František z Assisi, vtáhnout do děje, který znázorňují postavy a spolu s pastýři a mudrci se z celého srdce radujme z příchodu Spasitele světa. Vždyť on přišel pro každého z nás:

Kristus přichází na svět a čeká.

Čeká na mne.

Za podobou dítěte Ježíše je velké tajemství: Bůh chce být i mně docela blízko!

Nikdo mne k jesličkám nenutí. Ale je zde místo i pro mne.

V zamyšlení a v modlitbě se mohu setkat s Bohem.

Vykoupení a záchrana, které zde v jeslích začínají, jsou určeny i pro mne.

Z RŮZNÝCH PRAMENŮ PŘIPRAVILA LADA KOCOURKOVÁ

Národní kulturní památka z Třebechovic

Reprodukce historické pohlednice – **Celodřevěný mechanický Třebechovický (Proboštův) betlém** vznikl v letech 1882 až do autorovy smrti v roce 1926. Poté jej chtěla rodina prodat. Pro Církev československou (husitskou) 13. července 1934 ho koupil majitel továrny J. Burdych – za 15 225 korun, což v té

době byla cena malého rodinného domku. Smlouva o tom, že byl zakoupen pro církev, se ale nedochovala, zůstal pouze výpis z kupní smlouvy o zakoupení betlému včetně rezbářského modelu Orebu a Potštýna. O jeho opravy a znovuzprovoznění se zasloužil mladý učitel František Skřivan. V laboratoři místní koželužny

chemickými prostředky zbavil betlém červotoče a v roce 1935 pořídil malý elektrický motorek, který Proboštův výtvar pohání dosud. U svého rodinného domu na Hradecké třídě postavil pro betlém přístřešek, kde jej ukazoval návštěvníkům. Umístil ho na dřevěný podvozek s železným rámem a pneumatikami. Cílem cest mělo být podle zápisu v trebechovické kronice Československé církve husitské zajištění financí pro výstavbu jejich kostela na Orebu, kde měl být poté Proboštův betlém trvale umístěn. Ovšem z tohoto záměru sešlo. V období okupace byl nejprve ukryt po částech u místních rodin. Po válce začal Skřivan plánovat zpřístupnění betlému veřejnosti. V roce 1949 však komunisté Burdychovým zabavili majetek a Třebechovický betlém se stal majetkem státu.

téměř zapomenuto

Všechno tam má svoje místo

JARMILA TOMSOVÁ, farářka Církve československé husitské (6. 5. 1926–22. 8. 2016).

Svátost svěcení kněžstva přijala 15. 4. 1959 v Josefově. Ustanovena byla v náboženských obcích: Turnov, Jičín, Lomnice nad Popelkou, Sobotka, Čáslav, Česká Skalice, Smiřice, Josefov, Jaroměř a Dvůr Králové. Aktivně působila ve službě do 31. 12. 2012. Sestra Jarmila Tomsová vyrobila za svůj život (a je zdokumentováno) pět betlémů. Jeden je uložen v depozitáři Třebechovického muzea, tři menší jsou ve vlastnictví syna Jana Tomsy a pátý největší je uložen v muzeu v Jaroměři. Betlém je vyroben z plastelíny s přídavkem cementu.

„Na tom by se krásně mohly učit děti,“ říkala sestra Blanka

Červená, a to mne těšilo. Já jsem betlém pojala velikášsky, nechtěla jsem pro Českou Skalici dělat takovýto malý betlémek. Dlouho mi vše trvalo, měla jsem myšlenky na šest oválů (rovin nejen vánočního příběhu), nakonec jich bylo jenom pět. Bohužel Skaličtí asi chtěli mít betlém radši ve dřevě, tak jej dali na půdu.

Nejsem spokojená s tím, že se mi nepodařilo betlém v církvi užívat, tak jak jsem si to představovala. Měl to být původně „mluvící“ betlém. V muzeu jej nechali namluvit zdejšímu katolickému faráři, ale bylo to nějak nevýrazné. Zkusila jsem to jednou i sama. Bohužel jsem udělala jednu chybu a musela

jsem vše stornovat. V Jaroměři betlém ukazují zřejmě jen okolo Vánoc, ale pro mě je to podobné jako s Třebechovickým betlémem, který také (po Vánocích) neuklízí.

Nahoře jsou jenom dva andělé, představující zástupy rytířstva nebeského a je tam křesťanská církev jako žena v bílém závoji, která objímá celý svět. Hvězda je dole, na tom andělovi – to je anděl církve. Všechno tam má svoje místo. Dole na první části betlému před Mojžíšem leží dva šutry. On tam klečí na zemi, před sebou ty dva kameny, na které musí Desatero teprve napsat. V betlému je zastoupena

každá doba, od pověstí až po Josefa, je tu Kniha soudců, Samuel, Knihu Jozue představuje Rachab, za Královské knihy je tam David – ale jako žalmista, nikoliv jako král, za proroky je tam Samuel – ale zase jako chlapec, který má kalíšek a v tom má olej pomazání pro příští krále. Jsou tu tři proroci: Ámos s ovečkou, Jeremiáš a Zachariáš. Na horní části betléma se objevuje Zachariáš novozákonní. Je to přechod od starého člověka k novému. Vidíme tu právě také Zachariáše s Annou, rodiče Jana Křtitele. Nový zákon začíná učedníky Ježíšovými, ti jdou napřed, pak jsou ti uzdravení,

za nimi přichází setník a další pro poučení, na konci jdou Josef z Arimatie a Nikodém s pohřebními dary. Na každém platu je asi 16 postav. Jsou ve skupinkách po dvou, někdy po třech. Jsou zde postavy, jak se smiřují, dva mladí chlapi a jeden starý jim takhle drží ruce – to jsou tvůrčové pokoje. Je tam figurka s ranečkem, jak se jde vystěhovat a má ruce za zády spoutané. Tento výjev představuje pronásledování pro spravedlnost.

Bylo by to moje přání a byla bych ráda, kdyby betlém byl alespoň trochu v povědomí mé církve. Já jsem jej pro církev dělala, je to moje církev, kterou miluji.

NA ZÁKLADĚ ROZHOVORU, KTERÝ SE SESTROU TOMSOVOU VEDLA MGR. ALENA NAIMANOVÁ, PŘIPRAVILA ANNA HOLÍNSKÁ A JANA PECHANCOVÁ

vánoční čas v našich sborech

Být tu spolu a jeden pro druhého

„Sestro farářko, jak to vypadá na Advent, přijede k nám letos bratr biskup?“ Tak se mě věřící ve sboru ptají každým rokem na podzim. A já se chytám za hlavu: Propána, jak to uteklo! Vždyť už je listopad, což znamená nejvyšší čas domluvit se, kdo z kolegů u nás letos bude sloužit adventní pobožnosti. Především však zavolat bratru biskupovi, jestli ve svém nabitém diáři najde ke konci adventního času skulinku, aby k nám do Semil mohl přijet. Kdyby ne, bylo by nám to moc líto.

...zastavit se v předvánočním shonu,
v modlitbě spojit svá srdce
a ve zpěvu hlasy,
být tu spolu
a jeden pro druhého...

Adventní setkání s bratrem biskupem mají totiž v semilském sboru dlouholetou tradici a patří k těm nejhezčím chvílím, které společně v Adventu zažíváme. Začalo to v Adventu roku 2000, kdy jsme na pobožnost pozvali

tehdejšího bratra biskupa Štěpána Kláska. Chtěli jsme si jeho milou návštěvu užít trochu déle, zdálo se nám, že by bylo škoda, kdyby po pobožnosti hned odejel. A tak jsme se rozhodli připravit malé pohoštění, abychom bratra Štěpána pak pozvali na společné posezení u prostřeného stolu. No po pravdě, ono pohoštění zase tak malé nebylo, protože každá ze sester přinesla něco z úžasných dobrot, co už měla napečené na Vánoce a byly i chlebičky, jednohubky, ovoce, zvoněla káva... Malou modlitebnou se nesl zpěv, protože bratr biskup se nedal prosit a vzal kytaru, na kterou předtím doprovázel písně při bohoslužbě. Připojili jsme se k němu a spolu zpívali známé i méně známé koledy a také jsme si povídali a bylo nám moc dobře. Ty chvíle v sobě už měly něco z tajemného kouzla vánočního času.

„Nad obzor Adventu hvězda, hle vzchází...“ Boží Syn přichází a svou láskou se dotýká lidských srdcí. Tak jsme to společně v těch chvílích prožívali a zakoušeli, proto jsme příští rok pozvali bratra biskupa znovu a na světě byla krásná tradice Adventních setkání s bratrem biskupem. Začínáme vždy pobožností, kterou bratr biskup slouží v kostele, a po ní se sesedneme v malé modlitebně kolem stolu. Přijdou nejen semilští, ale také z Bozkova, Jesenného, ze Železného Brodu, a nikdo nepospíchá domů. Je nám spolu totiž

Emeritní biskup bratr Štěpán Klásek v Semilech.

opravdu dobře a věříme, že bratru biskupovi s námi také. Je moc fajn, že tradice těchto adventních setkání pokračuje i s bratrem Pavlem Pechancem. A také, že se podobná setkání konají nejen v semilském sboru, ale napří-

klad v i Bakově a možná i jinde. Jsou to setkání vpravdě radostná a velmi důležitá – najít si chvíli a zastavit se v předvánočním shonu, uslyšet radostné poselství o přicházejícím Spasiteli, v modlitbě spojit svá srdce a ve zpěvu

hlasy, být tu spolu a jeden pro druhého, pootevřít dveře k nadcházejícímu vánočnímu času. Bohu díky za tato setkání!

LADA KOCOURKOVÁ

Jak u nás děláme Tříkrálovou besídku

Tříkrálová besídka se u nás v Semilech točí kolem dětí, které si naše sestra farářka Lada Kocourková „pěstuje“ hned na čtyřech základních školách, z toho dvou vesnických. Besídka na samotný konec vánočních svátků znamená pro náš sbor radostné osvěžení v podobě shluku dětí přicházejících ze všech těchto škol. Děti odvážně vystoupí před stůl Páně a přednesou vánoční básničku, zazpívají písničku nebo zahrají na nástroj, každý podle svého přání. Besídku zahájí sestra farářka uvítáním dětí i rodičů, následuje modlitba a první koledy. Jejich zpívání obvykle doprovází kytara v rukou některého z přítomných rodičů, někdy také flétna. Koledy zní celou besídkou, prokládají vystoupení jednotlivých škol. Dětem, které jsou často svým vystoupením

rozrušeny, obecenstvo rodičů dojatě a vydatně tleská.

Vánoční strom s vlněnými andílky, který náš sbor po celý čas Vánoc zdobí, skrývá pod svými spodními větvemi hromádku balíčků připravených pro přítomné děti. Po skončení všech vystoupení pokynem sestry farářky se děti popravdě vrhnou na dárečky, které ještě někteří vzápětí po rozbalení v horlivosti mezi sebou povyměňují.

Tím však naše Tříkrálová besídka nekončí. Přesuneme se již společně do malé modlitebny, kde jsou předem na stolech připravené

dobroty pro malé i velké. Děti hbitě zasednou místa u stolu a v tu chvíli mají pusy plné mandarinek či lineckého cukroví. Pokračujeme ve zpívání nebo si povídáme, stačí také jen pozorovat spokojené děti. Je to vždycky příjemná, veselá a hlasitá událost, která už zkrátka k našemu sboru patří.

DITA BAŠKOVÁ KAČÍRKOVÁ

Anežčina vánočka

K nejmilejším chvílím patří okamžiky spojené s vánoční vůní, která se line našimi domovy před Vánoce. Otevíráme staré receptáře, vzpomínáme na prababičky, které už před mnoha a mnoha lety připravovaly osvědčené pochoutky pro naše rodiny. A možná, kolik rodin – tolik rozličných receptů, tady jeden z nich: 1kg hrubé mouky, 18 dkg cukru, 9 dkg másla, 9 dkg sádla, 1 droždí, 2 vejce, ½ l mléka, lžička soli, anýz, na posypání mandle nebo ořechy. Kvásek nechat v teplém mléce vzejít, přidat ostatní suroviny, těsto pořádně promísit a nechat vykynout. Zapletenou vánočku potřeme žloutkem, posypeme mandlemi a zpevníme špejlemi. Pečeme nejdříve zprudka, pak pozvolna. Tato vánočka byla na stole i při vánoční sborové snídani, která se připravovala vždy poslední adventní neděli v Náboženské obci v Českém Dubě.

Pojďte si zahrát divadlo

Rád bych se s vámi podělil o dobrou zkušenost každoročního dětského vánočního představení, které „funguje“ stejně spolehlivě ve velkém Hradci Králové jako v malé Litomyšli.

Prvním krokem je samozřejmě najít pro danou skupinu dětí vhodnou vánoční hru. To dnes není takový problém, neboť přes internet je možné najít spoustu her, ať už v Tržišti nápadů naší církve nebo u evangelíků atd. Některé dětské vánoční hry vyšly i tiskem např. v kalendáři Blahoslav (Vánoce se ruší) nebo v knize bratra patriarchy Tomáše Butty „Putování víry s Abrahamem“ s podtitulem Dramatizace s písněmi na biblické náměty (Jákovův vánoční sen; Vyjde hvězda z Jákoba aneb Proctví Bileámovo a jeho naplnění; Vánoční dramatizace o Rachab, Rút a dívce Marii aneb O třech ženách z rodokmenu Ježíše Krista) anebo třeba ve dvou dílech vydané dramatizace Ludka Rejcherta. Většina vánočních her vychází ze známého betlémského příběhu, ale mnohé ho přesazují do různých prostředí i časů, třeba i do říše zvířat, rostlin nebo do světa pohádek. A pak je tu ještě možnost, že si vánoční hru napíšete sami přímo na míru dětem ve své skupince.

Druhým krokem je příprava se skupinkou dětí, které máte ve svém okruhu. Ta nemusí být nijak početná, ale při přípravě vánoční hry počítejte s tím, že třeba děti přivedou i své kamarády, kteří se jinak pravidelných schůzek duchovní péče o děti

neúčastní. Moje zkušenost je taková, že právě před vánočními svátky se díky nácviku vánoční hry naše dětská skupina vždy rozroste. Tady se pak zvláště hodí hry, kdy se dají ze dvou pastýřů či oveček udělat tři, čtyři i více. Tam, kde je mládež, případně kde se najdou i dospělí ochotní se do vánoční hry zapojit, je třeba využít i téhle příležitosti. Mnohé vánoční hry jsou doprovázené také písničkami, a tak se tu naskytá prostor např. k uplatnění pěveckého sborečku. Rodiče pak jistě rádi pomohou s přípravou kostýmů nebo rekvizit. Máte-li tam nějakého výtvarníka, zkuste ho zapojit do přípravy kulis, které však nejsou nezbytnou podmínkou.

Další velice důležitou věcí je stanovení optimálního termínu pro předvedení dětské vánoční hry. Ten je třeba stanovit hned na začátku přípravy i v rozhovoru s rodiči a se členy sboru. U nás se nám osvědčil 2. svátek vánoční prvomučedníka Štěpána v dopoledním čase. Je to dlouholetá tradice, takže s tím všichni již dopředu počítají. Navíc výtěžek z představení je možné směřovat na diakonickou sbírku, která je na ten den v naší církvi vyhlášena, a tak dětem připomenout, že jejich hraní může přinést radost nejen jejich rodičům a sestrám a bratrům ve sboru,

ale také dalším lidem potřebujícím pomoc. Ale v každém sboru to samozřejmě může být trochu jiné, někde bude lepší hrát již před Vánoce a někde třeba až po nich.

A pak je tu ještě skvělá možnost pro ty, kteří se už dopředu vymlouvají, že u nich žádné děti ve sboru nejsou, anebo že nebu-

dou ochotny chodit na nějakou pravidelnou přípravu a zkoušky. Sestra farářka Alena Naimanová vám dá ráda k dispozici vánoční hru, kterou nemusíte dopředu cvičit, ale do které se v její jednoduchosti mohou zapojit všichni přítomní účastníci vánoční besídky (jen by si ti starší neměli doma zapomenout brýle).

A vám, kteří zatím „vánoční dětskou hru“ nehrajete, se tím pádem nabízí jedinečná příležitost vyjet se podívat do některého ze sborů, kde se o to pokoušejí. Srdečně vás zveme třeba k nám do Litomyšle 26. prosince 2017 v 9.00 dopoledne.

ZA LITOMYŠLSKÉ VÁNOČNÍ
DIVADELNÍKY ŠTĚPÁN KLÁSEK

Vánoční modlitba

Nebeský Otče, z hlubin věků se k nám nese slovo o narození Tvého Syna, které dosvědčují nejenom andělé, proroci a pastýři, ale i starší a spravedliví Izraele. Jeho muži i ženy potvrzují zázračnost toho, co se kdysi stalo: Neplodná počala, němý promluvil, děcko v mateřském lůně se zaradovalo, Alžběta prorokovala, Panna porodila, mágové se klaněli, vdova vyznávala, spravedlivý se dočkal.
Pane, kéž nás vědomí Tvého příchodu naplňuje radostí – vítěj mezi námi!

Amen

Dům č. p. 513 – dům, který opět žije

I domy mají své osudy. Šťastné i nešťastné. Tento dům si za první republiky v Bakově nad Jizerou nechal postavit podle svých představ pan stavitel Bartoš. A podařilo se! Vila v ulici, po roce 1945 pojmenované ulicí 5. května, přitahovala svou architekturou pozornost kolemjdoucích a patřila k nejhezčím ve městě.

Když majitel zemřel, dědici začali vilu pronajímat. Nová kapitola v historii domu se začala psát, když se do přízemního bytu nastěhoval bratr farář Dolejš s manželkou, také farářkou naší církve. Uvědomoval si, že náboženské obci v Bakově chybí farní úřad, a proto se se svolením Ústřední rady církve rozhodl vilu pro bakovskou farnost koupit. Peníze, které měla náboženská obec, však na koupi nestačily, a tak pomohla sousední obec Kněžmost.

Dolejšovi prožili ve vile několik let. Po smrti sestry farářky Dolejšové se však nemoc nevyhnula ani jejímu manželovi, proto poslední etapu svého života strávil bratr farář v Domě s pečovatelskou službou v Tyršově ulici. Je obdivuhodné, že za minulého režimu, církvim nepřejícím, dokázal koupit faru, ale především s několika věrnými příslušníky církve zachránit náboženskou obec v Bakově před zánikem. To se nepodařilo ani v mnohem větším městě – v Mnichově Hradišti.

Budova patřící Církvi československé husitské zůstala po jeho odchodu prázdná, uzavřená a chátrající, po minulé kráse už ani stopy. Však také plakala. Za deště stékaly z prorezivělých žlabů po odpadající omítce pramínky vody.

A jaká byla tehdy situace v náboženské obci? Neutěšená. Rada starších se scházela ke svým zasedáním v soukromém bytě manželů Martincových, díky jejich obětavosti a ochotě. Sbor

Prokopa Velikého chátral také. Ale přišel mezi nás mladý, obětavý a víře zcela oddaný farář bratr Pavel Pechanec, který ještě jako student theologické fakulty a jáhen nastoupil v roce 1996 do naší náboženské obce. Do Bakova dojížděl z Českého Dubu.

V roce 1999 jsme konečně po zdoluhavých urgencích získali od syna bratra faráře Dolejše klíče od budovy fary. Bratr Dolejš byl tehdy již velmi nemocen. Dne 25. dubna 1999 po výročním shromáždění (ještě v bytě Martincových) předseda rady starších bratr Miroslav Činka faru a byt v přízemí otevřel a členové rady starších měli možnost zjistit jejich stav. Všude byl velký nepořádek. V celé budově, v opuštěném bytě i zahradě. Nájemníci si vždy odstěhovali jen to potřebné, zbývající věci ponechali osudu v prostorách fary. Ta byla od půdy až po sklep plná odpadků. Stáli jsme tehdy zcela otřesení v přízemním bytě, drželi se za ruce a po společné modlitbě jsme rozhodovali, zda se pokusíme majetek církve zachovat, nebo vilu prodáme. (Zájemce o její koupi se již hlásil). Výsle-

dek hlasování rady starších byl „50 na 50“. Rozhodl názor bratra faráře, který se s optimismem sobě vlastním přiklonil k řešení vilu zrekonstruovat.

Sám byl v nelehké situaci. Dokončoval studium na theologické fakultě, do Bakova dojížděl z Českého Dubu a členové jeho „týmu“ – rada starších – byli starší 60 let. A hlavně: Na rekonstrukci budovy náboženská obec finanční prostředky neměla! V tomto odvážném záměru – zachránit budovu fary – nás podpořil tehdejší kandidát na biskupa Královéhradecké diecéze Štěpán Klásek. Pomoc přislíbilo i vedení města, starostka ing. Štěpánová a místostarosta Landa. Jejich finanční a technická pomoc byla pro úspěšnost celé akce nejdůležitější. Pomohli i někteří bakovští podnikatelé. A tak se všichni aktivní členové náboženské obce podle svých sil pustili do práce.

Rok 1999 se pro nás stal rokem tvrdé fyzické práce. Bylo třeba faru i její zahradu vyčistit a zbavit odpadků, zajistit stavební povolení k vybourání příčky mezi dvěma místnostmi v přízemí, vymalovat, natřít okna, dveře a podlahy, opravit pobořený plot,

Bakovská fara.

vykopat přípojku pro kanalizaci atd. Nejvíce fyzické práce vykonával bratr farář. Byl nám ve svém úsilí zprovoznit faru velkým vzorem. Mnoho práce odvedli také Alenka a Jan Martincovi, sestra Marie Bartošová, sestra Jana Raisová. Jmenuji pouze ty, na něž už můžeme jen s vděčností vzpomínat.

První společná brigáda se uskutečnila 9. května 1999. Odpadky byl naplněn první kontejner. Naposled se brigádníci sešli 30. července 2000 a den poté 31.

července fara ožila dětmi, které na tábor pozval jeho organizátor bratr farář Pavel.

Od té doby začala fara sloužit nejen náboženské obci, ale také bakovské veřejnosti. Modlitebna v přízemí se v zimě využívá k bohoslužbám, církevním akcím, ale také k přednáškám, výstavám, komorním koncertům nebo dětským představením. Zásluhou finančních dotací Města Bakova nad Jizerou a půjčky od diecéze se podařilo postupně dát budově novou střechu i omítku, takže

dům č. p. 513 opět patří k nejhezčím v Bakově. Aby to tak zůstalo i nadále se obětavě stará naše milá sestra farářka Kateřina Havelková.

Každý rok se těšíme na advent, kdy nás navštěvuje bratr biskup Pavel. Společně vzpomínáme v tom krásném předvánočním čase na všechny dobré lidi, kteří přiložili ruku k dílu, aby se s Boží pomocí tato dobrá věc uskutečnila!

MARIE TULKOVÁ

anketa

Moje svědectví

Ptali jsme se lidí z náboženských obcí, co pro ně znamená křesťanská víra a jaký mají vztah k Bohu a Církvi československé husitské.

Zdenka Hitschfelová (61), členka rady starších Náboženské obce v Červeném Kostelci, bankovní úřednice v důchodu, má dvě děti.

Co pro mě znamená víra?

Připomíná mi dřevěnou hůlku, která mě podpírá. Nedovolí, abych obrazně řečeno zakopla nebo upadla, tehdy když prožívám rodinné nebo zdravotní potíže své, svých nejbližších či přátel. Je mi přítelem a oporou v radostných i neradostných chvílích mého života. Zároveň víru vidím jako krásný historický koráb, který je pevně zakotvený v přístavu. Je fajn vědět, kde ho najdu, kde kotví, a mít možnost se k němu vrátet. Je nádherné být jeho součástí, být v jeho blízkosti, dívat se na něj, jak se pohupuje na vlnách, procházet se po něm, nebo plout s ním v moři mých radostných i smutných myšlenek a emocí.

Co pro mne znamená církev?

Vidím církev jako společenství krásných, dobrých a milých lidí, které pojí láska k Bohu. V našem sboru se scházím s lidmi, kteří jsou naladěni na stejnou strunu jako já. Rádi se scházíme, posedíme nad Bibli, pročítáme v ní a následně seriózně pohovoříme na daná témata. Také popovídáme

o svém soukromí, o životních zkušenostech a rádi se zasmějeme. Církev je jako moje rodina.

Sestra Marie Tučková (68 let), předsedkyně rady starších Náboženské obce v Červeném Kostelci, úřednice v důchodu, má dvě děti.

Co pro mě znamená víra?

Věřím, že Víra je Boží dar, který mi byl dán. Moje víra v Otce, Syna a Ducha svatého mne vede k přemýšlení o světě, životě a také o sobě samé. Moje víra mne posiluje tím, že zde mám Ježíše Krista, kterého mohu prosit o milost a záchranu při vysvobození z hříchů a o pomoc při řešení problémových životních situací. Mám zde někoho, na koho se mohu spolehnout.

Co pro mne znamená církev?

Společenství církve je pro mne velkou duchovní podporou. Ve společnosti blízkých věřících sester a bratří cítím vzájemnou pohodu a lásku. Velkou radost mi dává naše společné studium Bible a poté vzájemná debata související s přečteným textem. Společně se posilujeme ve víře a uvědomujeme si tak nekonečnou lásku Boží, naději a spásu, která je nám přislíbena

PŘIPRAVIL DAVID SMETANA

Setkání rodin v říjnu 2017

Setkání rodin – rodiny, které se sejdou a dobrovolně, tedy v dobré vůli, tráví čas, jež byl tomuto setkání dán, v jedněch horách, v jednom městě, v jednom penzionu, v jednom Betlémě. Každá rodina se zabydlí, zahřeje, někdy také na těch několik dnů obrátí vzhůru nohama jeden pokoj. Děti ovšem, jak jsme stačili vysledovat, rády zabydlují, zahřívají a obracejí pokojů hned více včetně pokojů svých aktuálních kamarádů a pro oko rodiče potom chaoticky obývají většinu penzionu.

A penzion Betlém všechny ty zabydlené rodiny zachumlá do jednoho dobrovolného společenství a umožní jim prožít společně spolu a společně s milými duchovními něco, co dává sílu, radost, pocit sounáležitosti a velký smysl.

A tak se postupně otevíráme do rodiny jediné, ve které si sdělujeme, sdílíme, předáváme rady, jak krmit děti, vyprávíme, kolik práce obnáší výroba domácích klobás, spojenýma rukama si přejeme „požehnanou

dobrou chuť“, při povídání o spiritualitě mluvíme o svých osobních setkáních s Bohem. Při modlitbách posloucháme prosby našich dětí, společným zpěvem chválíme a děkujeme, večery pak patří stolním hrám, vínu a kytarám, dalšímu povídání...

A nejsme pouze v Betlémě. Objevujeme kolem krásná místa, Janské Lázně a jejich kopce, lesy, potoky, během procházky i díky „pokladovce“, kterou děti prostě

milují. Dalo by se psát ještě víc, třeba o Františce, která se trpělivě a se zájmem stará o děti, když rodiče mají svůj program, nebo o báječném kuchaři Vlადovi, který vaší dceři vykrojí z chleba srdce na přání, když dojdou rohlíky. Nejlepší bude, když přijedete a na tu několika-denní chvíli si to všechno zažijete taky.

DITA BAŠKOVÁ KAČÍRKOVÁ

Broumovské obnovování

V pondělí 2. října dopoledne začínala duchovní obnova Královéhradecké diecéze v broumovském klášteře. Po necelé čtyři dny nás bratr biskup Pavel seznamoval a provázel enneagramem duše. Znovu jsme si vlastně měli uvědomit, jak je to často těžké vyznat se v sobě samém, jak snadnější pro nás je zařadit „do škatulky“ toho druhého. A také, že nikdo není tak dobrý, aby mohl být spokojený sám se sebou, že je třeba se stále sám sebe ptát: Jak mě vidí Pán?

Setkání nás obohatilo. A bylo dokonale připraveno i po organizační stránce, včetně vytištěných poznámek a pracovního sešitu.

Děkuji všem zúčastněným za krásné společenství.

VĚRA ŘÍHOVÁ

Co se událo

Kde se nejlépe žije? Otázka, která bývá zodpovídána každoročně v rámci občanů měst ČR. Možná nejjednodušší odpověď bez průzkumů by byla: „Tam, kde jsou spolu lidi rádi.“ Sestry a bratři pardubického vikariátu si připravili na 23. září vikariátní den a ten spolu prožívali opravdu rádi. Po bohoslužbě, kterou sloužila sestra farářka Tereza Šmejlová Koselová spolu s bratrem Rokytou a bratrem biskupem Pavlem, bylo připraveno občerstvení, nejen pro děti loutková pohádka a vše bylo ukončeno koncertem. Poslední středa měsíce byla ve znamení diecézní katedry. Do Hradce Králové nám přijel přednášet Jiří Woclawek – salesián, který hovořil o práci s rodinami a dospívající mládeží tak, jak ji po dobu své služby mohl osobně zakoušet. Ten den si také Náboženská obec v Přelouči připomněla 95. výročí od svých prvopočátků. V neděli 1. října v Lomnici nad Popelkou složila rada starších do rukou bratra biskupa slib a zároveň sestra Jarmila Neuwirthová přijala s radostí víry svátost

biřmování. 2.–5. října proběhla duchovní obnova v broumovském klášteře. Tématem enneagramu po čtyři dny provázal zúčastněné bratr biskup Pavel. 7. října se otevřel další semestr pro studenty kazatelského kurzu. V tomto půlroce na téma sociální etika a religionistika přednáší ThDr. Martin Chadima. 13.–15. 10. se v Janských Lázních v penzionu Betlém setkaly rodiny s dětmi, pro které byl tentokrát našimi duchovními Františkou a Štěpánem Kláskovými a Petrou Tamchynovou připraven program, který se vázal k tématu „Hledání vody života“. 15. října jsme bohoslužby ze Sboru kněze Ambrože mohli vyslechnout také v Českém rozhlasu na stanici Vltava. 17. října v Hronově proběhla vernisáž putovní výstavy Víra, naděje, láska s odhalením pískovcových soch studentů Střední průmyslové školy kamenické a sochařské v Hořicích. Tyto sochy jsou umístěny před sbory v Hronově a Machově. Také Husův sbor v Broumově si 22. října připomněl při slavnostních bohoslužbách 70 let od založení zdejší náboženské

obce a rada starších složila slib. Na 25. října byla opět připravena diecézní katedra. Z Husovy teologické fakulty přijel přednášet oblíbený doc. Jiří Beneš, ThD. a v zaplněném přednáškovém sále přemýšlel na tím, jak číst žalmy, jak se lze dnes chopit žalmových textů, jak z nich studovat a užívat je. Na otázky, zda jsou žalmy pro čtenáře Bible příliš spirituální, jazykově zastaralé nebo se zde tolik neseťkáváme s příběhy jako v jiných částech Bible, jsme měli možnost si odpovědět v jiném, možná hlubším úhlu pohledu. Odpoledne pak proběhla prezentace knihy Vladimíra Kubáce. Přívětivý hlas sestry Jany Wienerové dosvědčoval, že publikace zmíněného autora, profesora HTF a významné osobnosti naší církve – Člověk před Boží tváří – je přínosem, který by neměl být opomíjen. 28. října jsme již tradičně slavili v naší zemi výročí vzniku samostatného Československa, ve Sboru kněze Ambrože jsme si 99. výročí připomněli při slavnostních bohoslužbách.

JANA PECHANCOVÁ

Slib rady starších v Broumově.

Cukrové lampičky

Světlo v našich domovech je důležitou součástí rodinné pohody, kterou tak rádi vytváříme zvláště o Vánocích. S dětmi můžete celkem rychle a bez dlouhých příprav vytvořit jednoduché cukrové lampičky, třeba jako dárek. Stačí mít čís-

tu zavařovací sklenici, lepidlo Herkules, štětec, cukr písek a čajovou svíčku. Motivy, které budou děti malovat lepidlem na sklenici, mohou být jednoduché – nad rozvlněnou závějí padající sněhové vločky, zdatnější děti zvládnou namalovat

domky s okny. Pak sklenici lehce pokládat do cukru, který máme připraven na talíři a nechat ji chvíli zaschnout. Přebytečný cukr stačí ofouknout a zapálit svíčku. Krásné Vánoce.

PŘIPRAVILA JANA PECHANCOVÁ

Některá setkání v Královéhradecké diecézi

kalendárium

- 24. 12. Ve většině našich náboženských obcích prožíváme půlnoční bohoslužby, pobožnosti nebo setkání
- 31. 12. Ve většině našich náboženských obcích losujeme verše-hesla pro nový rok 2018
 - 10. 1. Společný vikariát, Hradec Králové
 - 31. 1. Diecézní katedra, Hradec Králové
 - 3. 2. Kazatelský kurz, Hradec Králové
 - 24. 2. Vikariátní shromáždění pardubického vikariátu
 - 28. 2. Diecézní katedra, Hradec Králové
 - 3. 3. Vikariátní shromáždění hradeckého vikariátu
- 12.–15. 3. Duchovní obnova, broumovský klášter
 - 17. 3. Vikariátní shromáždění náchodského vikariátu
 - 21. 3. Vikariátní shromáždění libereckého vikariátu

Z betlému sestry farářky Tomsové.

Bůh má moc zahrnout vás všemi dary své milosti,
abyste vždycky měli dostatek všeho, co potřebujete,
a ještě vám přebývalo pro každé dobré dílo.
2 K 9,8

na 1. neděli adventní
3. prosince 2017

vyhlašuje Královéhradecká diecéze CČSH
bohoslužebnou sbírku

DAR LÁSKY

určenou pro podporu práce
s dětmi a mládeží

Sbírku prosím odešlete na účet DR v Hradci Králové č. 107-6504180217/0100
pod variabilním symbolem 02 + číslo náboženské obce.